

El Bombardeig

Les primeres 8 hores, després del bombardeig a Granollers, el 31 de Maig de 1.938

Jo en Josep Estapé i Guàrdia, amb menys de 8 anys (vaig néixer el 19-6-1.931), vivia al carrer de Portalet, amb la meva mare, el meu pare el varen obligar a anar a la guerra, ara voldria deixar en aquest escrit les imatges mental que tinc del meu record d'aquest bombardeig.

Son com una col·lecció de seqüències que gràcies a les converses que molt sovint es comentaven a casa, després que el meu pare tornés de la guerra, i que recordo molt bé, m'han servit sempre perquè la col·lecció de seqüències abans esmentades tinguin una continuïtat entre una i l'altre

Primera seqüència: A les 9 del matí al menjador de casa, esperant en Francisco per a anar al col·legi, i de cop un "estruendo" mol fort.

En Francisco, era un vailet de la meva edat, vivia al costat de casa, cada dia anàvem al col·legi junts, aquest dia per el que fos es va retardar, si hagués sigut puntual com cada dia, en hagueren trobat en mig d'aquell desastre.

Segona seqüència: La mare m'agafa con un gavell i corrent entrem a l'habitació del mig, la més petita, la finestra estava ajustada i al moment d'entrar, es va obrir i entrà una claró molt estranya, i altre cop aquell tro tant espantós, molta estona estirats al llit amb el matalàs a sobre i molt espantat.

El meu pare abans de marxar a la guerra va recomanar a la meva mare, que si bombardejaven anéssim al quarto petit, estirats al llit i amb el matalàs a sobre.

Tercera seqüència: Som al balcó de casa, molt d'enrenou al carrer, els fils de la corrent penjant de les palometes fins al terra, un home a la cantonada de davant del bacó, cridant i amb les mans al cap demanant auxili, un cotxe amb molt de soroll parat davant del "Barato", la Porxada amb molt de fum i moltes persones corrent d'un costat a l'altre.

El cotxe amb molt de soroll era una ambulància que havia quedat aturada, perquè unes portes de la botiga del "Barato" de la família Ferré, havien quedat obertes

cap en fora, se suposa que per les explosions. Aquell home que cridava davant del balcó era en Riera pintor i músic. LI havien ensorrat la casa.

Quarta seqüència: En Baldiri des de baix del carrer parlant amb la meva mare

A sota del pis a on vivíem hi havia una botiga que venien llet propietat de la família d'en Baldiri Mas, li deia a la meva mare que agafes alguna cosa per a menjar i anéssim amb ells al camp que tenien a la vora del riu, els meus pares sempre havíem tingut una molt bona relació amb aquesta família.

Cinquena seqüència: Caminant pel carreró de Sant Cristòfol, amb direcció a la plaça de l'Església amb tota la família Mas, a l'entrar a la plaça veig un carretó amb persones a dins, amb cames i braços penjant pel darrera.

El carretó era com un carro petit que els paletes feien servir per els seus afers, i que llogaven a tant l'hora als carreters.

Des de la cantonada de Sant Cristòfol fins al carrer Museu, a tota la llargada de la façana d'aquell edifici hi havia l'entitat Creu Roja, i que en aquells moments hi portaven molts ferits.

Sisena seqüència: Per passar a l'altre costat del carrer, vàrem fer una mica de marrada, doncs ens impedia el pas una filera de persones estirades al terra, una al costat de l'altre, de cop en Baldiri amb veu alta diu ei!! aquest es el "peixater coix", tots son morts !!!

"El peixater coix", era l'amo de l'edifici a on hi vivia jo amb els meus pares, també el propietari de la fàbrica de glaç i de la parada de vendre peix a la Porxada, juntament a on va caure una de les bombes, allà hi va morir aquell home, també la seva muller, la filla gran i una filla més jove va quedar molt mal ferida, de per vida.

Setena seqüència: Ens troben a l'hort d'en Baldiri, tots apilats al costat d'un canyer, uns drets, altres asseguts.

Terreny a la vora del riu, a on avui hi ha menys o menys l'Escola de Treball, també moltes persones hi havien per aquells vorals fugint de possibles altres atacs de l'aviació.

Octava seqüència: Al final de la tarda ens trobem la mare i jo a una casa de pagès a Lliça d'Amunt.

El meu pare abans de marxar a la guerra, va pactar amb uns parents que vivien en una casa de pagès a Lliça d'Amunt, la mestressa de la casa era cosina germana del meu pare, que en cas de perill acollessin la seva dona i el fill, i així va ser, la mare ajudant a les feines de la casa i quan convenia ajudant al camp.

El meu pare amb els últims espetecs a guerra, i en una batalla molt violenta crec que a Cubells, va caure ferit en esclatar varies bombes molt a prop de on era ell.

Va ser ingressat en un hospital per operar-lo de varies ferides, allà hi va passar algunes setmanes fins que es va acabar la guerra, mig recuperat el varen ingressa com a presoner en un camp de concentració a Horta (Barcelona).

Després que la mare recollís firmes de varies persones que coneixien al meu pare, va aconseguir uns avals, després d'un parell de mesos va arribar alliberat a Lliça.

Ja tots tres junts vàrem tornar a casa a Granollers, amb molt de sentiment, doncs el meu pare va perdre el seu germà petit, mort al camp de batalla de l'Ebre amb uns 19 anys.

MALEÏDA GUERRA !!!!

Maig de 2.018